

biti še popolnoma ni zaprt, tudi za prezimovanje nič prav prida ni, ker je v njem čebelam rado premrzlo. V taci okoliščinah je tedaj bolj modro, tudi močnemu roju prostor v panju zmanjšati, in mu le dobro polovico pustiti, zakaj boljše je, da čebele le kacic 9 ali 10 satov popolnoma dodelajo, kakor da bi vse satove delati začele, pa nobenega ne dokončale. Ako je pa roj zgoden in močan, mu ni treba prostora zmanjševati, če tudi na vseh satnikih ob enem delati začne, ker se sme po pameti pričakovati, da bo saj nekaj satov popolnoma dodelal, čeravno morebiti ne prav vseh.

3. Je dobro prostor zmanjšati bolj slabim plemenjakom, ki se čez zimo pusté, zato, da je čebelam bolj toplo. Če tedaj kak bolj slab panj čez zimo pustiš, ki ima le kacic 8 ali 9 satov, postavi te satove v sprednji konec panja, potem obesi okence v panj, tako ti bo ostalo med okencem in zadnjo končnico za polovico panja praznega prostora, in tega smeš s pezdijem, otavo ali kako drugo enako stvarjo napolniti, potem bo imel tudi bolj reven plemenjak zadosti toplote čez zimo. Močni in zeló čebelni plemenjaki pa tudi po zimi oknic ne potrebujejo, ker imajo čebele že tako tudi v najhujši zimi zadosti toplote, če se le panjovi zadosti zadelajo in odenejo.

Iz tega, kar sem tukaj zastran oknic povedal, je pa razvidno:

1. Da ni potrebno, da bi moral imeti čebelar toliko premakljivih oknic, kolikor ima takrat panjev, kedar mu čebele obrojijo, ampak da že lahko izhaja, če ima le nekako toliko oknic, kolikor plemenjakov čez zimo pusti. Zakaj močni in zgodnji roji ne potrebujejo poleti oknic, in močni plemenjaki tudi čez zimo ne; pa tudi bolj slabi, al bolj močni pa pozni roji ne potrebujejo oknic celo poletje, ampak le toliko časa, da čebele nekako polovico panja dodelajo, potem se jim lahko odvzamejo, in se za druge panjove porabijo kateri jih še potrebujejo. Iz tega pa sledi, da morajo biti vsa oknica na tanko po eni meri narejena, da se lahko vsako okence zdaj za ta, zdaj za drugi panj porabi, kakor se čebelarju poljubi.

2. Da bi zamogel čebelar ravno ta namen tudi s tem doseči, ako bi imel namesto oknic le premakljive diljice. Te diljice bi morale biti ravno tako narejene, kakoršne so sprednje končnice panjev, le samo toliko krajše, da gredo lahko v panjove. Oknica so le zato bolj pripravna, ker čebelar, če le zadnjo končnico panja odpre, že lahko skozi šipo vidi, koliko satov so mu že čebele naredile, in kdaj je treba oknice nazaj postaviti in novih satnikov dodati; kdor ima pa namesti oknic le diljice, mora vselej pokrov panja odkriti, če hoče spoznati, kdaj je treba novih satnikov dodati in diljico bolj nazaj prestaviti.

Da se mora žrelo okenca ali premakljive diljice vselej odpreti, kedar se čebelam jesti dá, to že vsaki dobro vé, ker bi sicer čebele do koritica priti ne mogle.

(Dalje prihodnjič.)

Gospodarske novice.

* *Židne kokone kupuje* gosp. Titus Rochel & Comp. v Gradcu na Štajarskem, in sicer po 1 gold. 80 kr., če gre na funt manj kakor 300 kokonov; 1 gold. 50 kr. plačuje za 350, potem 1 gold. 30 kr. za 400, nadalje 1 gold. 10 kr. za 450 in 1 gold. za 500 kokonov na 1 funt. Če pa jih 600 ali še več pride na 1 funt, se plačuje samo 90 kr. Kokoni morajo biti že umorjeni in dobro posušeni. Vlažni, mokrotni kokoni se poprej posušé, potem na tehtnico denejo in tako izplačajo.

* *Društvo za razplod in razširjenje velikih kunic* se snuje, kakor se „Obzoru“ iz Vinice piše, v Varaždinu

in okolici njegovi. Da pa more društvo razviti zdavno delavnost, potrebuje pred vsem pravil, katera se mu le predolgo časa ne potrdijo.

* *Nova uravnava zemljiških davkov* utegne za Štajerce, kakor „Slov. Gosp.“ piše, jako nepovoljno povišanje davkov pouzročiti. Kajti drugod, na pr. na Moravskem so previsoke tarife za 30% znižali; pri nas o tem ni slišati ničesar, čeravno je očitno, da se je tudi pri nas vse previsoko cenilo.

Podučne stvari.

O naši ženski odgoji.

Dobrovoljen epistel našim gospém in gospodičinam.

Med tem, ko z veseljem opazujemo, kako v naši moški družbi slovenski živelj nemškutarskega odriva, vidimo nasprotno na našo veliko žalost, da med našim ženskim spolom po mestih švabščina vedno dalje rije.

V prvi vrsti so temu kriva dekliška odgojišča, kjer se natihome, pa trdovratno nemškutari. Naše gospodičine, ki stopijo iz dekliške šole, znajo prav lepo „tajč“ govoriti, odpirati in zapirati ustica pravilno po regelcah Šaksonskega dialektu, a malokatera zna cel stavek v slovenščini pravilno zapisati. Vrh tega so ženske še sužinje „mode“, in ker je do zdaj še zmirom „tajč“ v „modi“, zato se veselo naprej nemškutari domá, na ulicah in v salonu. Le s kršenco in kuharico se je treba meniti po „krajnsk“.

Slovenka v Trstu ti odgovori na slovenski ogovor: „mi no parlo schiavo“, in če prideš v Ljubljansko čitalnico na ples, boš na svoje začudenje zapazil, da se konverzira v tistem „aber“-jeziku, kakor v kazini. Ne rečem, da ni izjem, — da! častne izjeme se najdejo, dobijo se gospé in gospodičine, bolj izvedene o slovenski literaturi ko marsikak vseučiliščnik, a to so žalibog le izjeme.

Pa ne samo to nemškutarenje, še kaj več mora gnjilega biti v naših dekliških šolah, kajti nikjer ni videti med našimi gospémi in gospodičinami tistega zdravega duševnega gibanja, kakor, na priliko, med Čehinjami in Rusinjami. Rusinje imajo tako veselje do znanosti, do napredka, da gredó celó v daljno Švico na vseučilišče, domá v Rusiji pa zahtevajo svoje ženske gimnazije, svojo univerzo. Čehinje imajo svoj časopis, in pri vsaki priliki pokazujejo svoje rodoljubje, in svoje veselje do večje vednosti, do napredka. Večino naših krasotic pa ne veseli in ne zanima nič drugega ko lišp in koncert ali ples, in če znajo „tajč“ govoriti, mislijo, da imajo že zadosti „bildunge“, ne pomisleče, da „tajč“ govori vsaka pesternja in branjevka na Dunaji in v družih nemških mestih. Tudi Ruski profesor, ki je potoval po Slovenskem (imena se ne spominjamo več), je opazil, da je našel med našimi kmečkimi dekletmi veliko več veselja za uk, ko med gospodičinami.

Marsikdo se bo morda smehljal tem tožbam in rekel, da to nima nobene važnosti. Tudi jaz ne dajem temu — Bog vedi — kake posebne važnosti, in silno žalostno bilo bi za nas možke, ako bi v svojem političnem boji morali nježni spol na pomoč klicati. Al tega vendar ne moremo trpeti, da bi žene naše in dekleta jezik svojih móž in očetov demonstrativno zaničevale in da bi se na ljubo tisti nori babi, ki se imenuje „moda“, porivala v salonih slovenščina v kot! Kedar so ženske med sabo, naj blebetajo v svoji ljubi švabščini, kolikor jim je drago, a v naši družbi imamo pravico jih prisiliti, da z nami govorijo v našem jeziku. Vsakako pa moramo enkrat pogledati tudi v naše dekliške šole,